

Arrest

nr. 118 646 van 10 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2013 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. JANSSENS loco advocaat P. VANWELDE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Rabwah (provincie Punjab). U bent een aanhanger van het Ahmadi geloof. Sedert 1995 was u actief in de bouw. U heeft een gezin dat in Rabwah is achtergebleven.

De Ahmadi's kennen veel problemen met moslimextremisten. Ook u kende sedert juli 2011 problemen met moslims. In januari 2011 was u in Chiniot aan de slag gegaan bij ene Saleem. Het was uw medewerker Jawed die deze Saleem kende. U bouwde in opdracht van Saleem een huis. Aanvankelijk betaalde de man u correct maar in juli 2011 weigerde hij het openstaande saldo van 150.000 roepies te vergoeden. Toen hij u bij hem uitnodigde, werd u opgewacht door drie mowlawi's en vele andere personen. Saleem zei dat u een predikant was en mensen tot het Ahmadi geloof probeerde te bekeren. Daarop werd u hard geslagen en mishandeld door de aanwezigen, onder wie mowlawi Alyas, een parlamentslid. U keerde terug naar Rabwah waar u enkele uren in het hospitaal diende te worden verzorgd. Daarna ging u met uw broer naar de politie van Rabwah. Deze wou uw klacht niet noteren. U bleef een tiental dagen in Rabwah. Twee of drie keer zijn moslimextremisten naar uw huis gekomen. U was niet thuis of kon ontsnappen. Omdat u meer problemen vreesde, bent u naar Lahore gegaan. U werkte er weer in de bouwsector tot u op een dag vernam dat u ook in Lahore op de hielen werd gezeten door twee mowlawi's die u wilden vermoorden. U ging naar uw broer die in Lahore woont. Hij regelde een smokkelaar. Met het vliegtuig reisde u van Karachi naar Istanbul. Met een busje reisde u verder naar België. Op 24/10/2011 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U stelt niet terug te kunnen naar Pakistan waar moslimextremisten u uit de weg willen ruimen. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Pakistaanse identiteitskaart, diverse documenten die aantonen dat u tot de Ahmadi gemeenschap van Rabwah behoorde, verschillende documenten en badges die aantonen dat u ook in België actief bent binnen de gemeenschap van Ahmadi's, krantenartikels en informatie betreffende de problemen die Ahmadi's in Pakistan hebben, een medisch verslag van een hospitaal in Rabwah en een brief van uw advocaat in Pakistan die bevestigt dat u problemen heeft gekend met moslimextremisten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u in Pakistan zou hebben gekend bijzonder vaag en summier zijn gebleken, wat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnt. Zo kunnen uw verklaringen over Saleem, de man door wiens toedoen uw problemen zouden zijn begonnen, allerminst overtuigen. Gedurende zes of zeven maanden zou u dagelijks voor Saleem hebben gewerkt (CGVS, p.5). De man zou u hebben opgedragen een huis voor hem te bouwen. Desondanks kent u vreemd genoeg de volledige naam van Saleem niet (CGVS, p.4). U zegt dat hij een winkel in Chiniot heeft maar de locatie van deze winkel kan u al evenmin nader verduidelijken (CGVS, p.4,5). U weet ook niet waar in Chiniot deze Saleem met zijn gezin woont (CGVS, p.5). Het is u zelfs niet bekend in welke wijk van Chiniot u het nieuwe huis van Saleem bouwde (CGVS, p.5). Gevraagd naar de wijze waarop u in contact kwam met Saleem, zegt u dat het uw medewerker Jawed was die de man kende (CGVS, p.5). Hoe Jawed in contact kwam met Saleem uit Chinioti, een stad waar u nooit eerder zou hebben gewerkt, kan u dan weer niet verduidelijken (CGVS, p.12). Als het Commissariaat-generaal u nog vraagt of u meer informatie heeft over Saleem of over zijn activiteiten, antwoordt u dat u er niet veel over weet (CGVS, p.12). Het is merkwaardig dat u nauwelijks iets weet over de persoon die aan de basis van uw problemen en uw vertrek uit Pakistan zou hebben gelegen. Nochtans had u gedurende meerdere maanden een zeer nauw professioneel contact met deze persoon.

Voorts vertelt u dat Saleem u in het bijzijn van mowlawi's en anderen beschuldigde van het prediken van uw geloof. Vervolgens zou u problemen hebben gekend met deze moslimextremisten. Wie die mensen zijn, maakt u evenwel niet duidelijk. U verklaart te worden gezocht door mowlawi's en imams van Chiniot maar u weet niet wie die mensen zijn (CGVS, p.3). Slechts één van deze personen, met name Alyas Chinioti, zegt u bij naam te kennen (CGVS, p.3). U verklaart dat de man een parlamentslid is, maar tot welke partij hij dan wel behoort weet u niet te zeggen (CGVS, p.13). Dit mag ernstig verbazen. Gevraagd naar meer informatie over deze persoon, herhaalt u louter dat hij een parlamentslid is (CGVS, p.13). U beweert voorts dat hij u beschuldigt van godslasterlijke zaken maar u weet dan weer niet of de man een klacht tegen u heeft ingediend (CGVS, p.13). Ook dit mag verbazen.

Nog andere verklaringen tonen aan dat aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Zo beweert u dat u ook in Rabwah opgespoord werd door moslimextremisten. Na tien dagen zou u Rabwah weer verlaten hebben. U heeft geen idee of de mensen die u kwamen zoeken in Rabwah de personen zijn die u eerder bij Saleem in Chiniot ontmoette (CGVS, p.8). U kan niet eens verduidelijken of het de mowlawi's waren die u zo zegt te vrezen (CGVS, p.8). Als u gevraagd wordt hoe dikwijls zij u zijn komen opzoeken in Rabwah, antwoordt u: "Twee of drie keer. Twee of drie keer dat ik weet. Misschien

zijn ze meer gekomen, ik weet het niet". Dit alles is weinig precies en ondergraaft uw geloofwaardigheid verder. Als het Commissariaat-generaal voorts vraagt of deze mensen na uw vertrek uit Pakistan nog bij uw familie zijn langs geweest, stelt u eerst dat u hoorde dat ze nog "twee of drie keer" zijn gekomen (CGVS, p.9). Iets later beweert u dan weer dat ze "regelmatig" bij uw familie komen (CGVS, p.13). Ook in Lahore, waar u tot uw vertrek uit Pakistan enkele maanden zou hebben verbleven, zou u zijn gezocht door twee mowlawi's. Hoe deze mensen u zou hebben getraceerd, kan u ook al niet verduidelijken (CGVS, p.10).

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot het paspoort dat u zou hebben gebruikt om Pakistan te verlaten, bevestigen dat aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Zo stelt u dat u niet weet welke kleur uw paspoort had en dat u niet weet of het al dan niet een Pakistaans paspoort was (CGVS, p.10,11). Het is geheel ongeloofwaardig dat u van dergelijke zaken niet op de hoogte zou zijn. Bovendien beweert u voor het Commissariaat-generaal dat u wel opmerkte dat uw foto in het paspoort was aangebracht (CGVS, p.10), terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat het een foto was van iemand die op u leek (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, punt 34). Hiermee geconfronteerd, biedt u geen afdoende verklaring: u zegt louter dat u bang was tijdens deze reis, dat het een moeilijke situatie was en dergelijke meer (CGVS, p.12). Het is bovendien opmerkelijk dat u over het vervolg van uw reis (met een minibus van Istanbul naar België) helemaal niets blijkt te weten (CGVS, p.11). Dergelijke onduidelijke en inconsistente verklaringen doen vermoeden dat u de reis op een heel andere manier en meer dan waarschijnlijk met uw eigen paspoort gemaakt heeft.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan inderdaad te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de provincie Punjab thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

De documenten die u voorlegt vermogen bovenstaande argumentatie niet te wijzigen. De identiteitskaart bevestigt uw identiteit die niet ter discussie staat. De documenten van de Ahmadiyya Muslim Association in België en de documenten van de Ahmadi-beweging in Rabwah bevestigen dat u Ahmadi bent, wat in deze beslissing evenmin in twijfel wordt getrokken. De krantenartikels over de situatie van uw geloofsgemeenschap in Pakistan maken geen melding van de feiten die tot uw vertrek uit Pakistan zouden hebben geleid (CGVS, p.2). De brief die door uw Pakistaanse advocaat zou zijn opgesteld, is net als uw verklaringen bijzonder vaag en vertoont bovendien een erg gesolliciteerd karakter. Het medisch attest betreft een onleesbaar document en kan uw geloofwaardigheid evenmin herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofdde de toekenning van de vluchtelingenstatus, in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgende stukken toe: een brief van zijn advocaat alsook een kopie van een FIR die gericht is tegen alle Ahmadi's uit Rabwah.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De bestreden beslissing besloot tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas gezien verzoeker slechts vage en summiere verklaringen aflegde over zijn beweerd vervolgers. Eveneens in de bestreden beslissing werd geen geloof gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn voorgehouden illegale reisweg waarbij werd vastgesteld dat verzoeker naar alle waarschijnlijkheid met zijn eigen paspoort en via legale weg naar België is gereisd. Tot slot werd opgeworpen dat het louter behoren tot de Ahmadi-gemeenschap op zich niet voldoende is om aan te nemen dat verzoeker bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging vreest, noch een reëel risico op ernstige schade loopt.

Wat betreft de onduidelijkheid over zijn reisweg stelt verzoeker dat de schrik hem verlamde, waardoor hij niet precies weet met welk document hij heeft gereisd. Verzoeker meent verder dat het UNHCR een duidelijk onderscheid maakt tussen de verklaringen betreffende de reis en het eigenlijke asielrelaas en dat deze positie eveneens door het BCHV wordt aangehouden.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal terecht oordeelde dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker niet zou weten welke kleur zijn paspoort had, noch door welk land dat paspoort werd uitgereikt (gehoorverslag p. 10 en 11). Echter kan er in redelijkheid niet worden aangenomen dat verzoeker helemaal niet op de hoogte is van de identiteit en de inhoud van de documenten die hij tijdens zijn reis naar België gebruikte. Van een persoon die uit ernstige vrees zijn land verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij minimaal op dit punt is geïnformeerd om op de strikte grenscontroles voorbereid te zijn. Bijkomend bleek dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen had afgelegd over de foto op dat paspoort en dat hij over het vervolg van zijn reis (met een minibus van Istanbul naar België) helemaal niets bleek te weten. Dergelijke onduidelijke en inconsistente verklaringen versterken het vermoeden dat verzoekers reis op een heel andere manier is verlopen en hij hierbij meer dan waarschijnlijk zijn eigen paspoort heeft gebruikt teneinde bepaalde informatie voor de Belgische asielinstanties achter te houden. Door het niet voorleggen van zijn reisdocumenten toont verzoeker bovendien niet aan wanneer hij zijn land verlaten heeft noch wanneer hij in België is aangekomen. Deze vaststellingen hebben, in tegenstelling tot verzoekers beweringen, wel degelijk implicaties op de algehele geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker werpt op dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoeker Ahmadi is en zelf erkent dat Ahmadi in Pakistan problemen ondervinden omwille van hun religie. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de artikelen 298 B en 298 C van het Pakistaanse strafwetboek, waaruit blijkt dat de vervolging van Ahmadi die hun geloof manifesteren gelegaliseerd werd en naar landeninformatie, waaronder de richtlijnen van het UNHCR, waaruit blijkt dat deze wetgeving inderdaad op Ahmadi wordt toegepast. Verzoeker wijst er verder op dat, gezien het geweld tegen Ahmadi de laatste jaren stijgt, het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk nieuwe richtlijnen uitgesproken heeft over de nood aan bescherming voor Ahmadi uit Pakistan.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn loutere hoedanigheid als Ahmadi, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit deze informatie (SRB, Pakistan, *Ahmadiyya Muslim Community*, d.d. 29 maart 2013) blijkt eveneens dat het Commissariaat-generaal zich bewust is van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt uit deze informatie, noch uit deze die door verzoeker in zijn verzoekschrift worden geciteerd, dat Ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden. De objectieve informatie van de commissaris-generaal, die naast tal van rapporten eveneens het standpunt van het UNHCR alsook dat van de asielinstanties van de andere Europese landen in overweging nam, besluit dat het *“gelet op de omvang van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan eerder uitzonderlijk is dat de Ahmadi omwille van religieuze overtuiging door de Pakistaanse autoriteiten worden vervolgd”* (*ibid.* p. 15). Dezelfde informatie stelt dat niet-statelijke actoren zich eveneens schuldig maken aan wanpraktijken jegens Ahmadi, doch dat zulk gedrag dikwijls mede ingegeven is door persoonlijke vetes, economische belangen en andere motieven (*ibid.*, p. 15). De hoedanigheid van Ahmadi op zich is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op de vluchtelingenstatus te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Dit standpunt van de asielinstanties van de Europese landen, inclusief het V.K. (*ibid.* p. 13-14), wordt eveneens gedeeld door het UNHCR, dat slechts erkenning aanbeveelt *“depending on the individual circumstances of the case”* (UNHCR *Guideline Religious Minorities Pakistan*, d.d. 14 mei 2012).

Wat betreft het concrete asielrelaas van verzoeker, wijst verzoeker erop dat zijn verklaringen overeenkomen met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker stelde immers als bouwondernemer niet-betaald en mishandeld te zijn geweest door de bouwheer. Dit strookt met de stelling van bovenvermelde informatie dat de blasfemiewetgeving frequent omwille van oneigenlijke en dikwijls economische motieven wordt misbruikt. Verzoeker betwist dat hij tegenstrijdige verklaringen had afgelegd over het aantal keer dat zijn huis in Rabwah werd bezocht door moslimextremisten en verwijst daartoe naar zijn verklaringen in het gehoorverslag. Wat betreft de vage en summiere verklaringen wijst verzoeker erop dat hij de bouwheer S. niet persoonlijk kende en de opdracht verkregen had via een vriend. Verzoeker stelt verder persoonlijk niet aanwezig te zijn geweest in zijn huis in Rabwah en op zijn werkplaats in Lahore toen de moslim-extremisten binnenvielen. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een schrijven van zijn advocaat die zijn problemen bevestigt. Verzoeker vestigt de aandacht op het feit dat hij op het gehoor heeft aangegeven dat zijn neef reeds werd vermoord door extremistische moslims en dat er een FIR werd uitgevaardigd tegen de ganse Ahmadi-bevolking van Rabwah op basis van de anti-blasfemiewetgeving. Verzoeker stelt dat de

Pakistaanse overheid op basis van die FIR, waarvan verzoeker een kopie bij zijn verzoekschrift voegt, eender wie op elk moment kunnen oppakken.

Hoewel de objectieve informatie van de commissaris-generaal inderdaad bevestigt dat het misbruiken van de blasfemiewetgeving door moslim-extremisten uit economische drijfveren voorkomt, ontslaat dit verzoeker er niet van om zijn relaas met coherente, gedetailleerde en plausibele verklaringen aannemelijk te maken. Uit de verklaringen van verzoeker bij het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat verzoeker vrijwel geen informatie kon geven over de bouwheer die hem beweerdelijk vervolgt en evenmin kon toelichten in welke wijk hij het nieuwe huis van de bouwheer aan het bouwen was. Verzoeker slaagt er niet in de betreffende vaststellingen, die allen steun vinden in het gehoorverslag, te ontcrachten. Verzoeker poogt deze vage kennis weliswaar te minimaliseren door erop te wijzen dat hij de opdracht had verkregen van een vriend, doch deze verklaring doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker eerder verklaarde gedurende een half jaar een persoonlijk professioneel contact te onderhouden met die bouwheer (gehoorverslag p. 5). De commissaris-generaal kon terecht opmerken dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker nauwelijks iets weet over de opdracht, noch over de opdrachtgever, die de directe oorzaak vormen voor zijn beweerde problemen in zijn land van herkomst. Verzoeker legt eveneens vage verklaringen af over de andere moslim-extremisten die hem, na de beschuldiging van blasfemie door de bouwheer, zouden hebben vervolgd. Verzoeker weet niet of er tegen hem klacht is ingediend en kon slechts summier de naam weergeven van één van deze moslimextremisten (*ibid.*, p. 3 en 13). Verzoeker poogt ook deze vaststelling te minimaliseren door erop te wijzen dat hij slechts één keer de drie moslimextremisten had gezien, doch deze verklaring kan evenmin overtuigen. Van een asielzoeker die besluit zijn land van herkomst te verlaten mag worden verwacht dat hij zo veel mogelijk informatie geeft over de problemen die hem tot die beslissing hebben gedreven, evenals over de personen die daaraan ten grondslag liggen en de juridische en politionele maatregelen die in zijnen hoofde werden genomen. De verklaringen die verzoeker aflegt aangaande zijn concrete asielrelaas zijn dermate vaag dat aan dat relaas geen geloof kan worden gehecht, waardoor dit relaas geen aanleiding kan geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Het schrijven van de advocaat van verzoeker (stuk 2) vermog hier geen afbreuk te doen. Dit stuk, dat ten andere al eerder werd neergelegd bij de commissaris-generaal, betreft duidelijk een gesolliciteerd stuk dat daardoor elke bewijswaarde ontbeert.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn verklaring inzake de moord op zijn neef, merkt de Raad op dat, daargelaten de geloofwaardigheid van die verklaring, deze geen betrekking heeft op verzoeker zelf en daardoor niet bij machte is voor hem een persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Wat betreft de FIR jegens de ganse Ahmadi-bevolking van Rabwah tenslotte, waarvan verzoeker een fotokopie bijvoegt (stuk 3), merkt de Raad op dat ook de objectieve informatie van de commissaris-generaal gewag maakt van het bestaan van een dergelijke FIR, doch dat deze informatie eveneens vermeldt dat er geen gevallen bekend zijn van aanhouding en/of veroordeling op basis van die FIR (SRB, *ibid.*, p. 8). Evenmin dit stuk vermog derhalve aan te tonen dat verzoeker bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Tot slot betoogt verzoeker dat het enige feit dat hij zijn religie niet kan uiten een vervolging vormt in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker verwijst dienaangaande naar de hogervermelde richtlijn van het UNHCR alsook naar het arrest in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) en stelt dat het Hof in deze zaak heeft benadrukt dat van verzoeker niet kan worden geëist dat hij zijn godsdienstplichten niet meer vervult om vervolging te vermijden. Verzoeker voegt hier aan toe dat een Ahmadi zijn geloof niet openlijk kan belijden zonder een risico op vervolging van de staat op basis van de heersende wetgeving en dat dit oploopt tot een risico op fysiek geweld vanwege niet-statelijke actoren.

Wat betreft de onmogelijkheid voor verzoeker om zijn religie te uiten, wijst de Raad op het door verzoeker aangehaalde arrest van het EHJ in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012, waarin het Hof een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het *Bundesverwaltungsgericht* uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk

worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke (eigen onderlijning) situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat hij in geval van een terugkeer vervolgd zal worden omdat hij zijn geloof niet kan uiten, merkt de Raad op dat deze opmerking laattijdig is en geen steun vindt in zijn eerder verklaringen. Verzoeker vermeldde dit gegeven immers niet bij het indienen van zijn asielaanvraag, noch tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De rechtstreekse aanleiding voor verzoekers vertrek was - volgens zijn verklaringen - een conflict over achterstallige betalingen waarbij hij uiteindelijk bedreigd is geworden omwille van zijn religieuze overtuiging. Zoals *supra* reeds uiteengezet kan er hoe dan ook geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen. Uit verzoekers verklaringen blijkt weliswaar dat hij tot de Ahmadi-gemeenschap te Rabwah behoorde, doch niet dat hij op een bijzondere actieve wijze zijn geloof heeft beleden in Pakistan waardoor hij in de negatieve aandacht zou zijn gelopen van de Pakistaanse overheid of niet-statelijke actoren. De stukken die verzoeker bij het Commissariaat-generaal voorlegde aangaande zijn activiteiten in België voor de hier gevestigde Ahmadi-gemeenschap vermogen dit evenmin. Deze stukken tonen weliswaar aan dat verzoeker in België lid is van de Ahmadiyya Muslim Association en bijeenkomsten bijwoont, doch niet dat verzoeker er in België of in Pakistan een voortrekkersrol vervult. Tot slot weze opnieuw benadrukt dat verzoeker bij zijn asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet verklaard heeft dat hij Pakistan heeft verlaten omwille van het feit dat hij niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering zijn geloof heeft kunnen belijden (zie vragenlijst Commissariaat-generaal, d.d. 10 november 2011, p. 3). *In casu* blijkt bijgevolg niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar Pakistan godsdienstige handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) stelt de bestreden beslissing dat: *“Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldeheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de provincie Punjab thans geen sprake van een*

gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet."

Dit motief vindt steun in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, alsook in de update van de informatie die verweerder op 24 januari 2014 aan de Raad bezorgde, en wordt door verzoeker niet betwist.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER